

Міжнародні нормативно-правові гарантії забезпечення прав і свобод людини та громадянина

Боса Ю. - учениця 10 класу Вишенської ЗОШ I-III ступенів Бориспільської районної ради Київської області

Керівник: заступник директора з виховної роботи Вишенської ЗОШ I-III ступенів Бориспільської районної ради Київської області, вчитель української мови і літератури та світової літератури, вчитель вищої категорії — **Костенко Н.В.**

Важливе значення в сфері забезпечення реалізації, охорони та захисту прав і свобод людини та громадянина в сучасних умовах розвитку людської цивілізації належить міжнародно-правовим гарантіям, що є різновидом юридичних гарантій і являють собою систему загально визнаних принципів та норм, що регулюють сферу забезпечення прав і свобод окремих індивідів та соціальних спільностей (народів, націй), а також міжнародні установи і організації, які наділені відповідними функціями та повноваженнями.

Вони передбачені міжнародними договорами, конвенціями, деклараціями, іншими міжнародними документами і є системою міжнародних норм, принципів, правових і організаційних засобів, умов та вимог. Міжнародно-правові гарантії поділяються на міжнародні нормативно-правові та міжнародні організаційно-правові.

Міжнародні норми, які регулюють сферу забезпечення прав і свобод людини формуються шляхом укладення багатосторонніх міжнародних угод. Основний зміст міжнародно-правових гарантій прав і свобод людини знайшов своє відображення в Статуті Організації Об'єднаних Націй та Міжнародному Біллі про права людини, який включає в себе Загальну декларацію прав людини, Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права та факультативні протоколи до міжнародного пакту про громадянські і політичні права, головною метою яких є здійснення міжнародного співробітництва у справі вкорінення загальної поваги та дотримання прав людини і основних свобод для всіх.

Міжнародні акти про права людини можна класифікувати за різноманітними підставами:

I. Міжнародні документи універсального характеру містять у собі: Міжнародний білль про права людини; документи, що закріплюють права людини в рішеннях міжнародних конференцій; міжнародні акти, що закріплюють право на самовизначення і права народів; акти, спрямовані на попередження дискримінації; акти, що закріплюють принципи правосуддя; акти, що регулюють права осіб, що були піддані затриманню або тюремному ув'язненню; акти, що регулюють права жінок; акти, що регулюють права дітей; акти, що закріплюють економічні та соціальні права; акти, що закріплюють права на користування досягненнями культури, інформацією, свободу асоціацій; акти, що регламентують захист прав людини в збройних конфліктах; акти, що встановлюють міжнародні військові злочини і злочини проти людства; акти, що регулюють заборони рабства, підневільного стану, примусової праці.

II. Документи регіонального характеру містять у собі: документи Ради Європи; документи Організації з безпеки і співробітництва в Європі; документи Співдружності Незалежних Держав; Американську конвенцію про права людини; Африканську Хартію прав людини і народів.

Свободи людини закріплюються в міжнародних документах. Їх класифікація залежить від різних критеріїв. За принципом загальної поваги та додержання свобод людини важливе місце належить: а) положенням статуту ООН щодо свобод людини; б) Міжнародному біллю про права людини; в) міжнародному законодавству з прав людини тощо.

У статуті ООН щодо прав людини закріплюється, що ООН має за мету розвиток поваги до основних свобод для всіх, незалежно від раси, статі, мови і релігії.

Міжнародний білль про права включає у себе: а) Загальну декларацію прав людини; б) Міжнародний договір про громадянські і політичні права; в) Міжнародний договір про економічні, соціальні та культурні права.

Загальна декларація прав людини є одним з перших в історії міжнародних відносин нормативним документом, де проголошено широке коло основних прав і свобод людини. Вона була прийнята Генеральною Асамблеєю ООН у Парижі 10 грудня 1948 року. Саме ця дата вважається Днем прав людини.

Міжнародний договір з громадських та політичних прав був прийнятий 16 грудня 1966 року та набув чинності (включаючи Україну) з 23 березня 1976 року. Він закріплює, що держави, беручи до уваги принципи, проголошені Статутом ООН щодо визнання гідності, властивої всім членам людської сім'ї та рівних і невід'ємних їх прав, які складають основу свободи, справедливості та загального миру, визнаючи, що ці права впливають з властивої людській особі гідності, визнаючи, що згідно з Загальною декларацією прав людини ідеал вільної людської особи, яка користується громадянською і політичною свободою і свободою від страху та злиднів, можна здійснити, тільки якщо будуть створені такі умови, за яких кожен може користуватися своїми економічними, соціальними і культурними правами, так само, як і своїми громадянськими та політичними правами, беручи до уваги, що за Статутом ООН держави зобов'язані заохочувати загальне поважання і додержання свобод людини, беручи до уваги, що кожна окрема людина, маючи обов'язки щодо інших людей і того колективу, до якого вона належить, повинна добиватися заохочення і додержання визнаних свобод. Далі в пакті викладено громадянські і політичні свободи людини.

Важливе значення для механізму забезпечення міжнародних свобод людини має "Факультативний протокол до Міжнародного пакту про громадянські та політичні права", який було прийнято і відкрито для підписання, ратифікації та приєднання 16 грудня 1966 року. Він набрав чинності 23 березня 1976 року і для України чинний з 25 жовтня 1991 року. Протоколом закріплений порядок прийняття і розгляду Комітетом з прав людини повідомлень від окремих осіб, які твердять, що вони є жертвами порушень якогось із прав, викладених у "Пакті про громадянські і політичні права".

Не менш важливе значення для забезпечення свобод людини має "Другий факультативний протокол до Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, що спрямований на відміну смертної кари". Він був прийнятий 15 грудня 1989 року і вступив у дію 11 липня 1991 року. Складовим документом Міжнародного білля про права є "Міжнародний договір про економічні, соціальні та культурні права", прийнятий 16 грудня 1966 року та вступив у дію 3 січня 1976 року.

Крім Міжнародного білля про права, існує ряд інших міжнародних договорів у галузі прав людини. Серед них: а) права людини в рішеннях міжнародних конференцій; б) право на самовизначення; в) права народів; г) попередження дискримінації; г) принципи відправлення правосуддя; д) права людини і професійні стандарти й таке ін.

Отже, на міжнародному рівні основні свободи одержали своє закріплення в Загальній декларації прав людини, Міжнародному пакті про громадянські і політичні права та в Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права. Названі документи склали Міжнародний білль про права людини.

На регіональному європейському рівні головним документом з прав людини є "Європейська конвенція про захист прав людини і основних свобод" від 4 листопада 1950 року. У її п'яти розділах і 66 статтях закріплено основні стандарти та механізми забезпечення прав людини. Крім названої конвенції, існує ряд інших документів європейського регіонального рівня, де передбачені регіональні професійні стандарти прав людини. Серед них: а) Конвенція про захист прав і основних свобод людини із поправками, внесеними відповідно до положення Протоколу № 11; б) Європейська

конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню; в) Європейська конвенція про видачу правопорушників (1957 р.); г) Європейська конвенція про нагляд за умовно засудженими особами або умовно звільненими особами (1964 р.); ґ) Європейська конвенція про передачу провадження у кримінальних справах (1972 р.); д) Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом; е) Конвенція про передачу засуджених осіб (1983 р.); є) Конвенція про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом; ж) Європейська хартія регіональних мов або меншин; з) Конвенція про захист прав та гідності людини у зв'язку з використанням досягнень біології та медицини та ін.

Країни, які є членами Організації Об'єднаних Націй, покладають на себе зобов'язання по втіленню основних положень підписаних ними міжнародних договорів з питань охорони та захисту прав людини. На них лягають зобов'язання щодо надання особам, які постраждали внаслідок порушення тих чи інших прав і свобод, цілого комплексу засобів по відновленню порушених прав. Згідно з Пактом про громадянські та політичні права, кожна держава - учасник Пакту зобов'язується забезпечити будь-кому ефективні засоби правового захисту. Питання засобів і механізмів захисту прав людини самостійно регулюються правовою системою кожної держави і обумовлені різними факторами: рівнем розвитку демократії, суспільного ладу, історичних традицій тощо.

Административная реформа, как составляющая модернизации страны

Патентна Н.С. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Булик І.Л.**

Анотація: Розкрити сутність реформування системи державної служби в Україні, спрямованості діяльності органів виконавчої влади на розробку і впровадження нових правових основ, організаційних та процесуальних складових системи державної служби та заходів щодо вдосконалення кадрового забезпечення державного управління.

Спрямованість на здійснення в Україні адміністративної реформи повністю відповідає ідеям і державній практиці удосконалення державного управління в сучасному світі.

Всі держави і народи, які прагнуть зберегти або досягти гідного місця на магістральних шляхах розвитку сучасної цивілізації, а не залишитися або раптом опинитися на її узбіччі, змушені докладати різнобічних і різнопланових зусиль (інтелектуальних, політичних, організаційних, морально - вольових і т.д.) для удосконалення інститутів публічної влади [1; с.604].

У такому разі таке вдосконалення прямо пов'язане з реформуванням виконавчої влади, адже саме вона є найбільш важливою гілкою влади з суто практичної точки зору - з точки зору організації взаємин людини і держави, з точки зору організації державного управління у вузькому сенсі, з точки зору ролі в організації та забезпеченні благоустрою суспільних відносин і громадського порядку в цілому. Саме процес такого реформування і є, власне кажучи, адміністративною реформою. І стосується цей процес насамперед реформування державної служби, адже саме конкретні люди, які перебувають на державній службі уособлюють собою конкретну державу.

У першу чергу, залишається незадіяним промислово-індустріальний і науковий потенціал нашої країни. Українська держава має унікальне географічне розташування, що створює ідеальні умови для розміщення виробництв, орієнтованих як на ринки ЄС, так і країн євро-азійського регіону.

Україна є лідером по запасам чорнозему і має все необхідне для того, щоб вийти на позиції одного з аграрних лідерів сучасного світу. Але головне - потужний людський